



KIM WALKER SMITH

ODVÁŽNE

odvzdaná

DŮVOD BOŽÍ LÁSKY
PŘEPÍŠAT TVŮJ PŘÍBEH



Odporúčania knihy

Odvážne odovzdaná

„Veľmi sa mi páči Kimin zápal pre chválu a vášeň, s akou pomáha druhým stretať sa s Otcovou láskou a vykúpením. Kniha *Odvážne odovzdaná* zachytáva nádhernú pravdu a osobné príbehy, ktoré prinesú povzbudenie a inšpiráciu všetkým, ktorí ju budú čítať.“

KARI JOBE

„Keď Boh stvoril Kimin hlas, pripravil Cirkvi veľké prekvapenie a úžasný dar. Nepoznám nikoho, kto by spieval s takou voľnosťou a vášňou. Takáto sloboda však neprichádza bez zápasu, bolesti či boja. Kim, ďakujem ti za to, že svoj príbeh vyrozprávala tak otvorene a úprimne. Viem, že táto kniha bude pre mnohých ľudí záchranným lanom na ich ceste viery.“

CHRIS TOMLIN

„Väčšina ľudí pozná Kim Walker-Smith na základe toho, čo zažili, keď počúvali chvály, ktoré spievala niekde na pódiu alebo ich nahrala na album. Jej hlas a pomazanie, ktoré spočíva na jej živote, ovplyvnili nespočetné množstvá ľudí. No väčšina z nás nepozná ženu, ktorá sa skrýva za týmto hlasom – dcéru, mamu, manželku, priateľku, kazateľku a líderku. Je pre mňa ctou poznať ju od jej osemnástich rokov. Na mňa najväčší dojem nerobí jej schopnosť viesť chvály, ale jej ochota a hlad po raste a po tom, aby Boh pretváral jej život. Zblízka a celkom osobne som sledoval, ako žije a kráča s Ježišom aj mimo pódia. Kráčajúc

vrchmi aj dolinami, v ťažkých aj dobrých časoch sa neprestajne odovzdávala Bohu. Vo svojej knihe *Odvážne odovzdaná* nás Kim pozýva vydať sa na rovnakú cestu, cestu dôverného spoznávanía lásky Otca, ktorý nás nikdy neopustí ani nezanechá a ktorý nás pozýva úplne mu dôverovať. Svojou nefalšovanou úprimnosťou a otvorenosťou nás Kim pobáda zakúsiť slobodu, ktorá môže prísť len cez odovzdanie sa Otcovi, ktorý sa pre nás vzdal všetkého.“

BANNING LIEBSCHER

zakladateľ spoločnosti *Jesus Culture*

„Kniha *Odvážne odovzdaná* je veľkolepé rozprávanie o láske, ktorá nemá obdobu – o Božej láske. Kim Walker-Smith sa otvára a ukazuje nám rôzne epizódy zo svojho života; vďaka tomu sa môžeme hlbšie ponoriť do skúseností, ktoré ju viedli k pochopeniu krásy spočívajúcej v odovzdaní sa dobrému Bohu. Začítajte sa do tejto knihy a pochopíte, že na vás čaká láska Boha, ktorý miluje všetkých ľudí.“

LISA BEVERE

autorka viacerých bestsellerov umiestnených v rebríčkoch amerických novín *New York Times*

„Táto Kimina kniha nám dáva nahliadnúť do Božieho pôsobenia v jej živote. Všetci tí, ktorí chcú objaviť svoje dary, nájsť uzdravenie srdca a slúžiť druhým, nájdu v tejto knihe úžasný prameň, z ktorého budú môcť čerpať.“

MAX LUCADO

pastor a autor viacerých bestsellerov

ODVÁŽNE
odovzdaná

ODVÁŽNE *odovzdaná*

DOVOĽ BOŽEJ LÁSKE
PREPÍSAŤ TVOJ PRÍBEH

KIM WALKER-SMITH



© Kim Walker-Smith, 2019
© Redemptoristi – Slovo medzi nami, 2024

Preklad © Lukáš Vaník, 2024
Obálka © James W. Hall IV
Fotografia na obálke © Mary Claire Stewart
Layout © Kait Lamphere

Published by arrangement
with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

ISBN 978-80-8193-063-8

Mojim deťom – Wyattovi, Bearovi a Maisie.

*Vy mi dávate silu ďalej bojovať za to,
aby som bola čo najlepšou verziou seba samej.*

*Modlím sa, aby ste aj vy našli Ježiša
v každej ťažkosti, s ktorou sa stretnete,
a aby ste nikdy nezabudli, ako veľmi vás miluje.*

OBSAH

1. On nás miluje	11
2. Otrazená istota	29
3. Dievča prerušené pri chvále	43
4. Znovuzrodená	53
5. Nové oči	71
6. Môj prvý učiteľ chvály	99
7. Vytrvalá dôvera	113
8. Ohňostroj	131
9. Božia spravodlivosť	139
10. Úmorný boj so strachom	155
11. Láska vyháňa strach	179
<i>PodĎakovanie</i>	189

Stalo sa to v júli 2006. Bol piatok večer – prvý večer našej každoročnej konferencie Jesus Culture. Stála som v zákulisí a pomedzi hrubú oponu som sa dívala, ako sálu zaplňajú zástupy ľudí. Ako elektrický prúd mnou prešiel záchvev nervozity a vzrušenia.

Náš tím – naša kapela, ja a chváloví lídri Chris Quilala a Melissa Howová –, mal práve naživo nahráť náš druhý album *We Cry Out*. Tentoraz sme natáčali aj videozáznam. Po veľkom úspechu, ktorý zožal náš prvý album *Everything*, sme sa nevedeli dočkať, čo sa stane s týmto druhým.

Keď sme nahrávali album *Everything*, nik z nás nemal v pláne založiť kapelu alebo nahráť viacero albumov. Naším jediným cieľom bolo dať deckám niečo, čo by si z našich konferencií mohli vziať domov. Niečo také, čo by im pomohlo znovu vstúpiť do chvály. Z rozprávání vedúcich spoločenstiev mladých, ako aj z rozprávania samotných detí sme vedeli, že na našich konferenciách sa im počas chvál a modlitby darí spájať s Ježišom. Tieto decká svojim pastorom nadšene rozprávali o tom, ako zaku-sovali Božiu prítomnosť a lásku. Ich odpoveď na to, čo prežívali, bolo vždy jasne vidno v ich hlasnom a aj telesne

vyjadrenom uctievaní Boha. No keď sa vrátili domov a začali opäť prežívať bežný život, nedarilo sa im udržať si takéto napojenie na Božiu prítomnosť.

Mali sme teda pocit, že kým prídu na ďalšiu konferenciu, mali by sme im pomôcť nejako nadviazať na prvé kroky ich cesty k dôvernému vzťahu s Pánom. Prvé chvály počas konferencie bývali zvyčajne akési mdlé – decká tam len tak všelijako postávali a uprene na nás hľadeli, pričom sa zdalo, že nevedia, čo majú so sebou robiť. Zdalo sa, že ich v danej miestnosti rozptyľujú mnohé veci, a ich tváre a reč tela dávali jasne najavo, že sa veľmi nehrnú do chvál.

My v tíme sme na základe vlastných skúseností so vzťahu s Ježišom vedeli, že našu pozornosť od tohto vzťahu môže občas odpútať sám život – stres, práca, škola a podobne. Naše spojenie s Ježišom nie je dané raz a navždy; je to čosi, o čo treba bojovať a čo treba živiť. Počas modlitby chvál si títo tínedžeri pestovali dôverný vzťah s Ježišom a my sme boli presvedčení, že by bolo skvelé, keby mali nejakú nahrávku týchto chvál – takú, ktorú by si mohli vziať domov a ktorá by im pomáhala prebúdzat v ich vnútri hlad po ešte hlbšom vzťahu s Bohom.

Bolo úžasné, že presne to sa aj stalo! Album *Everything* mal obrovský úspech – čo do počtu predaných kusov, ale aj, a to je dôležitejšie, v tom, ako v mladých roznechoval lásku k Pánovi. Vypočuli sme si množstvo svedectiev, v ktorých opisovali, ako ich okamihy, ktoré sme nahráli na tento album, vovádzali do nových stretnutí s Pánom a ako v nich prebúdzali vášeň a ochotu ďalej ho hľadať a nasledovať.

Rodičia nám posielali e-maily, v ktorých nám písali, ako ich tínedžeri trávajú čas v modlitbe a ako vo svojich izbách chvália doma Ježiša. Hovorili nám, že ich deti počas každej jazdy autom od nich požadujú, aby púšťali naše cédečko, že radi rozprávajú o Ježišovi a chodia do kostola.

Keď sme v ten deň prišli na miesto podujatia konferencie Jesus Culture, s radosťou sme počúvali, ako tie deti chvália Boha už v rade počas čakania na vstup do budovy. Keď sa mali začať prvé chvály, nahrnuli sa dopredu, natlačili sa okolo pódia a kričali chvály ešte pred začatím prvej piesne.

Počas čakania v zákulisí som v tej miestnosti cítila väčší hlad po uctievaní Boha, než aký som zažila na predchádzajúcich konferenciách. Bolo jasné, že tieto deti nepotrebujú začínať v chvále odznova; boli pripravené ísť do väčšej hĺbky než predtým! Nemohla som sa dočkať, kam nás Boh zavedie a ktoré okamihy stretnutia s ním ostanú navždy zachytené na albume *We Cry Out*. Bola som presvedčená, že tento druhý album bude ešte silnejší a prinesie ešte viac ovocia než ten predošlý.

Nespútany a vlhký

Bola som však trochu nervózna z jednej piesne z nášho zoznamu. Nebola to typická chválová pesnička – mala veľa textu a obsahovala jednu frázu, pri ktorej som si nebola istá tým, či ju tieto decká naozaj pochopia: *nebo sa stretá so zemou... s'a nespútany vlhký bozk*.

Prvý raz som pieseň *How He Loves* počula v jednom spoločenstve vo Fort Mill v Južnej Karolíne. Krátko predtým som sa presťahovala z kalifornského mesta Redding do Charlotte v Severnej Karolíne, čo je kúsok od mestečka Fort Mill. Pár mesiacov predtým som totiž pocítila, že som sa vo vzťahu s Bohom zasekla. A tak som prišla sem, pretože pár priateľov mi hovorilo, že práve tu Boh robí úžasné veci. Presťahovala som sa sem s nádejou, že niečo nové sa prebudí aj v mojom vnútri. Pieseň *How He Loves*

ma voviedla do stretnutia s Pánom, ktoré v mojom srdci zapálilo novú vášeň.

Môj priateľ John Mark McMillan napísal túto pieseň po tragickej smrti jedného svojho priateľa. Keď ju začal spievať, pocítila som, ako nesmierne ma Ježiš miluje. Takto som Ježišovu lásku síce necítila po prvý raz, no ako som tak stála v tej miestnosti plnej neznámych ľudí, v mojom vnútri začala pôsobiť s neuveriteľnou silou. Priznávam, že spočiatku bolo trochu čudné spievať, že „nebo sa stretá so zemou... sťa nespútaný vlhký bozk“, no počas toho, ako mi tie slová vychádzali z úst, začala som chápať, akú hlbokú pravdu vyjadrujú.

Keď sa zjaví nebo, keď Ježiš zasiahne do môjho života, keď sa stretnem s Bohom, môže to byť chaotické, vášnivé a úplne pohlcujúce. Nie v negatívnom zmysle, ale tak, že ma to núti povedať: „Bože, úplne sa ti odovzdávam. Už nechcem mať všetko pod kontrolou; dôverujem ti, nech bude výsledok akýkoľvek.“ A keď Ježiš príde, prikryje *všetko* – ako nespútaný vlhký bozk.

Bola som presvedčená, že Ježiš ma miluje bez ohľadu na chyby, ktoré som urobila, bez ohľadu na moju minulosť či na to, čo o mne hovoria iní. *On ma miluje*. Celú pieseň som preplakala. Mala som pocit, akoby sa mi srdcom hnal nespútaný oheň. A potom, celkom odrazu, mi srdce zachvátila jedna páľčivá myšlienka: *S touto láskou sa musí stretnúť každý! Všetci musia spoznať túto lásku!*

Chcela som to kričať z vrcholkov hôr. *Vari to nie je otázka, ktorú si kladú všetci ľudia?* pomyslela som si. *Som milovaný? Naozaj ma Boh miluje?* Cítila som sa ako hlásiace sa dievča v triede, kričiace: „Hej, vyvolajte mňa, vyvolajte mňa! Ja poznám odpoveď!“ Zatúžila som najsť spôsob, ako to dať všetkým vedieť.

Keď som vrátila do Reddingu v Kalifornii a kapela sa ma pýtala, ktorú pieseň by som chcela viesť na druhom

albumu, hneď som vedela, že chcem spievať pieseň *How He Loves*. Chvíľu mi trvalo, kým som ich presvedčila, no napokon sa mi to podarilo. No presvedčiť publikum? Vedela som len to, že ak zažijú to, čo som prostredníctvom tejto piesne zažila ja, aj oni si ju zamilujú tak, ako som si ju zamilovala ja. Z tohto dôvodu som nesmierne túžila, aby bola moja verzia piesne *How He Loves* skrátka *úžasná*. Chcela som, aby každý v tej miestnosti zakúsil lásku ako nespútaný vlhký bozk, ktorý všetko prikrýva a roztápa naše srdcia tak, že sa napokon celkom odovzdajú Pánovi.

Banning Liebscher, vedúci Jesus Culture, nám ju odobril až tesne pred chválami. A tak som sa na začiatku chvál zhlboka nadýchla, vykročila som spoza závesu a vyšla som na pódium.

Keď kapela začala hrať prvú pieseň, cítila som, že moju nervozitu vystriedal pokoj. Cítila som totiž, že robím to, v čom som doma. Zároveň som prežívala čistú radosť, že robím to, pre čo som bola stvorená. *Milujem* spievanie chvál Ježišovi. Neviem v sebe udržať radosť, ktorú cítim, keď v miestnosti vnímam pôsobenie jeho prítomnosti.

Pri speve sa zakaždým pozorne sústreďujem na každé jedno slovo, ktoré mi vychádza z úst, pričom prežívam hlboké presvedčenie o pravde, ktorú vyjadruje text danej piesne. Cítim, ako nás toto vyhlasovanie vovádza čoraz hlbšie do Božej prítomnosti. Priamo pred sebou som videla more tvarí hľadiacich do neba, stekajúce slzy, zdvihnuté ruky. Počula som armádu hlasov spievať z plných pľúc. Keď som sa v ten večer pozrela na zástup, s úplnou istotou som vedela, že títo ľudia neodídu z tejto miestnosti takí, akí sem prišli. Zároveň sa mi v nádeji a očakávaní, že sa Pán chystá vykonať čosi nové, rozbúchalo srdce.

Pieseň *How He Loves* sme mali na zozname ako poslednú a keď sme sa k nej konečne dostali, vnímala som, že sa

v celej miestnosti zmenila atmosféra. Prítomnosť Ducha Svätého bola odrazu taká hmatateľná ako môj nos medzi očami. Cítila som, ako sálu naplňa Božia láska a ako ju prikrýva ako ťažká teplá prikrývka.

Zároveň sa dialo ešte čosi iné. Čosi mocné... a ja som sa snažila v hlave nájsť slová, ktorými by som to opísala. Bolo to, akoby sa v tom vzácnom okamihu Boh rozhodol zrucať každú lož, ktorá tvrdí, že nás nemôže milovať. Všetky lži, ktoré tvrdia: „Ty si omyl. Ako by mohol niekto milovať omyl?“ Lži, ktoré nás presvedčajú, že si si život pobabral až príliš na to, aby ťa Ježiš niekedy mohol milovať; lži, že nie si hoden odpustenia.

Božia láska vyvracala tieto a aj mnohé ďalšie lži. Každý verš tej piesne bol ako ťažké kladivo rozbíjajúce múry. Keď sme spievali: „On nás miluje, ó, ako nás miluje,“ strácal sa pocit hanby, ktorý sa predtým zmocňoval našich srdc; strach pohltil oceán milosti; a my sme konečne začali veriť v pravdu, ktorá platila už dávno: *On nás miluje!*

Zmenila sa atmosféra v celej miestnosti. Predtým som mala pocit, akoby som sa zapierala do steny, no odrazu som cítila, že voľne bežím dolu kopcom. Viesť všetkých pri speve refrénu bolo úplne ľahké, keďže všetky hlasy priam kričali jeho slová. Nabehla mi husia koža – zježili sa mi chĺpky na rukách, pretože som hmatateľne cítila, že sa niečo deje – niečo, čo presahuje moje prirodzené schopnosti spracovať to.

A presne pre takéto chvíle počas chvál žijem. Vtedy už nie som líderkou; som len sestrou a dcérou, ktorá sa spolu s ľuďmi navôkol teší z prítomnosti svojho Otca. Keď do miestnosti vstúpi Ježiš a robí to, čo môže robiť iba on, cítim, ako celé moje telo naplňa pokoj a ako sa celá podrobujem a odovzdávam Pánovi. Je to okamih, keď to už nie je o nejakej piesni, o nejakom pláne či o nejakom

obvyklom postupe. Je to už len o Ježišovi dotýkajúcom sa svojho ľudu.

Po niekoľkých minútach sme v piesni dospeli k stíšeni. Nesmierne som túžila slovami vyjadriť to, čo sa dialo v tej miestnosti. Bolo nesmierne dôležité, aby nik neprepásoľ slobodu, ktorú nám Boh ponúkal. Snažila som sa nájsť slová, tóny, melódie, frázu – hocičo, čo by mohlo definovať toto stretnutie. No vyšiel zo mňa len nejasný zhluk... čohosi. Frázy, ktoré mi vychádzali z úst, zneli mojim ušiam útržkovito a neohrabane:

A teraz, ak si sa doteraz nestretol s Božou láskou – VEDEL by si o tom, pretože keď sa to stane, už nie si taký ako predtým... už by si nikdy nebol OPĀŤ taký istý –, ak teda chceš tu a teraz stretnúť Božiu lásku, tak by si sa mal na to PRIPRAVIŤ! Pretože Boh teraz PREPUKNE na tomto mieste! A MY SA STRETNEME S BOŽOU LÁSKOU!

Keď som dohovorila, cítila som, že mi horia líca, no nemohla som urobiť nič iné, než sa pustiť znova do spevu – dospievať pieseň a zvyšok toho, čo sme mali pripravené. Keď Banning vyšiel na pódium, aby sa pomodlil a ukončil chvály, v mojom vnútri sa začala objavovať frustrácia a sklamanie. Po Banningovom záverečnom „amen“ som sa vytratila z pódia. Cítila som, ako mi po tvári stekajú slzy. Hlavou mi vírilo množstvo rozpačitých myšlienok: *Och, Kim, ty si to prepásla. Ten okamih si úplne zbabrala a znela si ako idiot. Vraj vlhký a nespútaný – tak toto bolo teda poriadne nespútané. A tuším si aj falošne spievala. Všetci budú sklamaní.*

A vtom som si spomenula na to najhoršie zo všetkého: *Všetko je nahraté.*

Utrela som si oči a horúčkovito som sa obzerala okolo seba. Hľadala som Banninga. Zbadala som ho a išla som rýchlo za ním, pretože som chcela zabrániť katastrofe, ktorú som si už stihla premietnuť v hlave.

„Počuj...“ začala som.

„To bolo úžasné,“ prerušil ma Banning.

„Ó, vďaka,“ povedala som. „Prosím ťa, mohli by sme vystrihnúť tú časť, kde v piesni *How He Loves* rozprávam ja? Bolo to trápne. Koktala som tam a isto to neznelo dobre.“

Banning sa zasmial. Bol to smiech otca smejúceho sa na vlastnom dieťaťi, pretože mu pripadá roztomilé. „Nie, bolo to *veľmi* dobré!“ trval na svojom. „To sa mi páčilo najviac – bolo to veľmi mocné!“

Toto som nechcela počuť. „Banning, *prosím!*“ povedala som. Snažila som sa ešte ako-tak ovládať. „Ak ti na mne aspoň trochu záleží, *nedávaj* to do tej nahrávky. Myslím to vážne! Bolo to také... také... hrozné! Dokonca si ani nemyslím, že ľudia tú pieseň vôbec spievali alebo prežívali!“

No nech som hovorila čokoľvek, Banning mal na tvári stále rovnaký úsmev. Tvrdohlavo trval na tom, že môj trápny moment bol tou najlepšou časťou celého večera a že všetka tá trápnosť je len v mojej hlave. No nech hovoril čokoľvek, môj názor to nezmenilo. Všetkými tými uisteniami ma len väčšmi utvrdil v tom, že sa správa ako dobrý otec – pretože len ten by označil takéto vystúpenie za dobré. Len otec sa pozrie na čmáranicu na zdrape papiera, vyhlási, že je to krásny autoportrét a pripne si ho na chladničku.

Keď som odtiaľ odchádzala, kula som plány, ako ho presvedčiť, aby mi nezničil život tým, že to dá do finálnej verzie nahrávky.

Youtubový efekt

Napriek mnohým (a čoraz zúfalejším) pokusom sa mi ani neskôr nepodarilo Banninga presvedčiť, aby ten okamih z albumu vystrihol. V deň, keď sme vydali album *We Cry Out*, som sa cítila veľmi odhalená, odkrytá a zraniteľná. Mala som pocit, akoby som sa nahrála pri čítaní vlastného denníka a potom to na plné pecky pustila svetu. Pripravovala som sa na príval podpichovania, kritiky a výsmechu; mala som pocit, že to všetko určite príde.

Postupom času naozaj začali pribúdať reakcie na túto pieseň. No iné, ako som čakala.

Pamätám si, ako som pár týždňov po vydaní tohto albumu sedela v kaviarni, keď som odrazu začula, ako na mňa niekto z druhej strany kričí: „Kiiiiim!“ Zarazilo ma to. Keď som sa otočila, videla som, ako za mnou beží moja kamarátka Sarah. Sršala nadšením. „Stále počúvam tvoj nový album!“ zvolala s rozžiarenými očami. „Nikdy som necítila Božiu lásku tak ako pri piesni *How He Loves*. Púšťam si ju dokola už pár dní!“

Ďalší priatelia ma vyhľadali v kostole a na chválach. Aj oni mi rovnako nadšene opisovali, ako veľmi sa ich dotkol tento album. Jeden za druhým mi hovorili to isté: že cítili, ako Božia láska priam hmatateľne napĺňa miestnosť a ako nimi otriasa až do špiku kostí. Niektorí z nich preplakali celé dni, potom čo ich Boh oslobodil od hanby. Zakúšali slobodu, pretože sa odrazu zmenili ich staré, zaužívané spôsoby zmýšľania a ich negatívne myšlienky a lži nahradila pravda, láska, radosť a pokoj. Ak ich predtým skľučovala ťažoba alebo mali pocit, že ich gniavi nejaké bremeno, teraz mali v srdci zvláštnu ľahkosť a hlbšiu dôveru v Ježiša.

Krátko na to ma v zbore začali zastavovať rôzni cudzí ľudia, pričom mi všetci hovorili viac-menej to isté: s vášňou v hlase mi opisovali, s akou láskou sa stretli. Väčšina z nich spomenula aj to, že zvlášť silná bola tá časť, v ktorej som hovorila ja.

Nemohla som si pomôcť, no stále som nechápala, ako je možné, že tieto svedectvá vzišli z toho šialeného okamihu. Áno, bola som rada, že sa títo ľudia stretli s Božou láskou – presne v to som dúfala a za to som sa modlila. No bez ohľadu na to, koľký raz som na ten okamih na albume pomyslela (alebo, čo bolo horšie, som si ho vypočula), zakaždým som cítila len rozpaky a dúfala som, že si ľudia tú pieseň čoskoro vymažú zo zoznamu obľúbených skladieb.

No nič ma nemohlo pripraviť na to, čo sa malo stať potom.

Jeden či dva mesiace po vydaní albumu *We Cry Out* mi zavolať môj mladší brat Matt, ktorý mal v tom čase asi pätnásť rokov. „Kim,“ zvolal nadšene, „si na YouTube!“

„Čo je to YouTube?“ opýtala som sa zarazene.

On mi potom povedal, aby som šla na internet, a naviedol ma na stránku, na ktorej je video, v ktorom spievam pieseň *How He Loves*. Rozbolelo ma brucho a opäť ma zaplavili rozpaky. TO NIE. Ten okamih, v ktorom som sa tak otvorila, sa šíri kyberpriestorom a možno si ho pozrieť kdekoľvek na svete? Odrazu ma posadlo nutkanie tajomne sa vypariť zo zemského povrchu.

A potom som uvidela číslo pod tým videom: 20 347.

„Matt,“ skríkla som do telefónu, „čo je to za číslo pod tým videom?“

„To je počet pozretí toho videa.“

Zabíte ma, pomyslela som si. *Je po mne. Musím si zmeniť meno.*

To číslo mi rezonovalo v hlave. Zložila som telefón a okamžite som zavolala Banningovi.

„Banning,“ zvrískla som, „asi sa od hanby prepadam pod zem.“

„Čo sa deje?“

„Vieš, že niekto dal pieseň *How He Loves* na tú vec, čo sa volá YouTube, a už má viac než dvadsaťtisíc pozretí?“

„Áno!“ vykrikoval Banning nadšene. „No nie je to úžasné?“

Ostala som bez slov. Mala som pocit, že žijem v akomsi alternatívnom vesmíre, v ktorom sa najhoršie nočné mory človeka nielenže stávajú skutočnosťou, ale ešte sa aj vysielajú cez internet. Ako som tak premýšľala nad tým, koľko asi tak stojí nová identita, počula som Banninga hovoriť: „Pracujeme na tom, aby sa to stiahlo, ale potom to tam nahodíme znova tak, aby to tam bolo legálne.“

No super, pomyslela som si. Banning sa ma potom – už po entý raz – snažil upokojiť a uistiť, že to video zachytilo mocný okamih a že Boh má s tým určite za lubom niečo úžasné. Napriek tomu, že sa nám medzičasom dostalo veľa pozitívnej spätnej väzby, predsa som si bola istá, že Banning je v tomto smere až prehnane optimistický.

V ten deň som prišla domov z práce a rovno som si šla ľahnúť do svojej izby. Srdce mi prudko bilo a po tvári mi stekali slzy. Nemohla som uveriť, čo sa to deje. Tisícky ľudí ma vidia v okamihu, ktorý by som najradšej vymazala z dejín. A mnohí ten okamih pozerajú *stále znova a znova*. Namiesto toho, aby pieseň *How He Loves* postupne ustúpila do úzadia, dostalo sa jej – a tým aj mne –, veľkej publicity. To znamenalo, že buď mám do činenia s trapasom najhrubšieho zrna, alebo...

Alebo má Boh nejaký plán.

Ako som tak ležala na posteli, začala som vôkol seba vnímať jemnú Ježišovu prítomnosť. Cítila som, ako mi vnútro naplňa Otcova láska – láska, ktorú som už dobre poznala –, a utišuje vietor a vlny mojich rozbúrených emócií.

Po pár minútach jednoduchého prijímania jeho lásky a pokoja som vnímala, že mi Duch Svätý pomáha pochopiť, ako som sa dostala do tejto situácie. Najskôr mi pripomenul modlitbu, ktorú som sa veľakrát modlila. Modlila som sa ju dávno pred tým, než som počula tú krásnu pieseň Johna Marka. Úpenlivo som sa modlila:

Bože, pomôž mi milovať tak, ako miluješ ty.

Táto modlitba sa zrodila z mojej cesty k uzdraveniu, ktorou som si prechádzala niekoľko rokov pred týmto okamihom. Ako sa dozviete v nasledujúcich kapitolách, v detstve som zažila veci, v dôsledku ktorých sa zo mňa stala žena plná rán, jaziev, bolesti, hnevu, strachu, nenávisťi a hlbokého žiaľu. No Boh ma svojím neodbytným dvorením napokon priviedol do stavu, v ktorom som zúfalo túžila po slobode. Nadobudla som hlboké presvedčenie, že ak poriadne zakúsím jeho lásku a uvidím svoj život Božimi očami, potom budem hľadiť cez objektív tejto lásky aj na svoju minulosť i na tých, ktorí mi ublížili. Áno, potom by som im dokázala odpustiť, milovať ich a milovať i samu seba, pretože „on prvý miloval nás“ (1 Jn 4, 19).

Samozrejme, ukázalo sa, že to tak aj naozaj je. Boh mi dovoľil stretnúť sa s jeho láskou počas série hlboko uzdravujúcich stretnutí, ktoré ma úplne premenili. Po týchto stretnutiach som nechcela nič iné, len žiť túto lásku a deliť sa o ňu s druhými. Každý deň som sa modlila: „Bože, pomôž mi milovať tak, ako miluješ ty.“ Jeho prítomnosť sa stala vzduchom, ktorý som dýchala. Tak ako nikdy predtým som vnímala, čo Boh cíti vo svojom srdci k svojmu ľudu. Cítila som lásku Otca volajúceho domov svoje márnотratné dieťa. Cítila som lásku Matky, ktorá sa nikdy, naozaj nikdy nevzdá svojho dieťaťa a vždy verí v to najlepšie. A cítila som i lásku Brata, ktorý sa zaprisaháva: „Aj keby si šiel ohňom alebo vysokými vodami, ja ťa neopustím.“